

си и, като неможеше съ друго да ѝ помогне, улавя я за едната ръка, а съ другата си ръка подпираше главата ѝ. Дватамата имъ по малки синове слѣдъ Карола, стоеха надъ тяхъ прави, безъ да проговарятъ нѣщо, гледаха ги само съ едно сърдечно умиление. А по малкитѣ, като незнаеха още що ще кажи скърбъ, стоеха прѣдъ вратника и си играеха.

Ненадѣйно се спрѣ прѣдъ пѣтнитѣ врата една каляска (пайтонъ). Едното отъ малкитѣ дѣца се завтече да обади на родителитѣ си, че прѣдъ тѣхний вратникъ се е спрѣла една богата каляска, отъ която слѣзълъ единъ хубавецъ господинъ. Додѣто да се разбере какво, и що е, ето че Каролъ влиза въ къщи. Прѣдъ видъ на едно неучаквано и грозно за него явление, малко остана да му прѣпадни, той сполучи да се упрѣ до стѣната за да не падне.

Всичкото домородство се събра около непознатия господинъ. Майката, като съзрѣ добръ лицето му извика: „Синъ ми! синъ ми! Кароле сине!“ и падна у несвестъ до краката му. Бащата остана като захластнатъ, като мжжъ той се уборава по скоро, колѣнчи, обърна се къмъ домашната свѣтичка и извика: „Боже благодаря ти!“ Стана слѣдъ това, спустна се къмъ сина си, пригърна го, като го обливане съ сълзитѣ си. Но Каролъ, като че не бѣ въ себе си, изведнѣждъ Каролъ мжжки прибра силитѣ си, сеѣпна се, падна на бащинитѣ си нозѣ, и поиска прошка. — „Ти ли искашъ отъ мене прошка синко Кароле?“ продума бащата, задавенъ отъ сълзи „не, синко, азъ трѣба да искамъ отъ тебе прошка за жестокостъта, което показахъ къмъ тебе“. И тия като говорѣше притискаше го у гърдитѣ си, безъ да го отпуска.

Между това, майката лѣжеше унесвѣстъ на дъщеринитѣ си ръцѣ. Осталото домачadie уплашено и смаяно, гледаше плахо, плахо безъ да знае какво да мисли за това ненадѣйно чюдно явление: дребнитѣ почнаха да викатъ и жално да плачатъ за майка